

dání žalobní odpovědi. Podle § 144 c. ř. s. má promeškání procesního úkonu za následek, že jest strana vyloučena z procesního úkonu, jejíž bylo jí v stanovené lhůtě předsevzítí. Ustanovení toto je normou všeobecně platnou, pokud ohledně těch kterých procesních úkonů nebylo něco jiného stanoveno. Dovolatelé uznávají, že usnesení na tiskopisu pro první roky předtištěné jest usnesením soudním jen potud, pokud se v něm odpůrci uděluje lhůta k odpovědi na žalobu a že vše ostatní jest jen poučením pro strany práva neznalé. Když tomu tak, nastaly následky zmeškání lhůty k podání odpovědi na žalobu již uplynutím lhůty k tomu stanovené samy sebou bez ohledu na to, zda návrh ve smyslu § 398 první odstavec c. ř. s. v té době již byl podán čili nic. Není proto správným názor dovolatelů, že až do podání návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání podle § 398 první odstavec c. ř. s. mohli ve smyslu § 145 druhý odstavec c. ř. s. promeškáný úkon procesní dodatečně předsevzítí a tak následky promeškání odčinit. Zásadu tuto vyslovil nejvyšší soud již v rozhodnutí uveřejněném pod čís. 7286 a 7729 sb. n. s. Vývody dovolání nejsou způsobilé, by soud dovolací shledal důvodným od zásady svrchu uvedené v tomto případě upustiti. Stačí proto dovolatele poukázati s jeho vývody v tomto směru na důvody onoho rozhodnutí. Jest proto přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že předpis § 145 druhý odstavec c. ř. s. na souzený případ se nevztahuje a nemůže proto o zmatečnosti ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s. případně § 503 čís. 1 c. ř. s. býti řeči. Soud dovolací shledává správným i názor soudu odvolacího, že o společenství v rozepři ve smyslu § 14 c. ř. s. tu nejde a že proto proti dovolatelům mohl být vydán samostatný rozsudek bez ohledu na to, jak vyzní rozsudek proti spolužalovanému L-ovi, když zavinění L-ovo jest zjištěno a pro posouzení povinnosti dovolatelů k náhradě škody přichází jen v úvahu, zdali zavinění toto jest toho rázu, že jest způsobilé, aby opodstatnilo jeho nezdatnost ve smyslu § 1315 obč. zák., kterážto otázka jest otázkou právní a nikoli otázkou skutkovou.

Čís. 8146.

I v řízení o výpovědi z domovnického poměru (zákon ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.) mohou býti předmětem sporného jednání pouze námitky, podané včas.

K výpovědi z domovnického poměru není představenstvu družstva třeba souhlasu dozorčí rady.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, Rv I 680/28.)

Výpověď stavebního družstva žalovaným z domovnického bytu ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaných v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Především jest zodpověděti otázku, zda k platnosti výpovědi bylo třeba, by si představenstvo vyžádalo k tomu souhlas dozorčí rady po rozumu § 11 čís. 11 stanov. Odvolací soud je toho ná-

zoru, že souhlasu toho vůbec nebylo třeba, ježto v souzeném případě nešlo »o uzavření smlouvy«, nýbrž o výpověď a k ní nepotřebovalo představenstvo souhlasu dozorčí rady. Prvý soud zjistil správně na základě knihy protokolů o schůzích, že ve schůzi přestavenstva a dozorčí rady dne 13. ledna 1927 byli přítomni tři členové představenstva, na základě stanov zjišťuje soud odvolací, že představenstvo je způsobilé usnášeti se, jsou-li přítomni aspoň tři členové (§ 6), a že ve společných schůzích představenstva a dozorčí rady hlasuje se odděleně podle předpisů § 6 nebo 10. Jestliže se tedy představenstvo usneslo v oné schůzi odděleně dáti žalovaným výpověď, stalo se usnesení to způsobem stanovám odpovídajícím a je platné; že při hlasování bylo šetřeno ustanovení § 12 stanov, dlužno předpokládati, byť i to z protokolu samého zřejmě nebylo. Než, kdyby tu ani nebylo platné výpovědi ze dne 13. ledna 1927 a i kdyby bylo skutečně třeba k platnosti výpovědi souhlasu dozorčí rady, nemůže býti pochybnosti o tom, že se stalo platné usnesení o výpovědi ve schůzi dne 22. dubna 1927. Toho dne ve společné schůzi představenstva a dozorčí rady bylo usneseno setrvati na výpovědi z bytu a z domovnictví a schváleno usnesení společné schůze představenstva a dozorčí rady ze dne 13. ledna 1927. Toto usnesení nelze rozumně jinak vykládati, než že se společná schůze představenstva a dozorčí rady usnesla znovu na výpovědi, třeba že toto opětné usnesení se na výpovědi formulovala tím způsobem, »že na výpovědi trvá a že usnesení ze dne 13. ledna 1927 schvaluje«.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V tomto sporu jde o zrušení domovnického poměru žalovaných výpovědí se strany majitele domu podle § 10 zákona o domovnících ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n. a v důsledku toho o příkaz, by žalovaní vyklidili domovnický byt. Zákon [§ 10 (2)] předpisuje, že se o námitkách proti takové výpovědi jedná a rozhoduje podle obdoby řízení ve věcech nájemních. Platí tudíž pro ně pravidlo (§§ 562, 566, 567 c. ř. s.), že v nich musí býti uvedeno vše, co žalovaný má proti výpovědi, a že jenom námitky podané v čas mohou býti předmětem jednání (§ 571 c. ř. s.). Opozdné námitky musí býti bez jednání odmítnuty (§ 571 c. ř. s.). Nové skutečnosti a průvody (§ 179 c. ř. s.) může žalovaný přednésti u ústního jednání jenom k námitkám v čas podaným. V tomto případě přednesli žalovaní při líčení 16. července 1927 — dávno po lhůtě k podání námitek — že se usnesení žalujícího družstva z 22. dubna 1927 vztahovalo jen na výpověď, na které se usnesli členové představenstva a dozorčí rady 13. ledna 1927, ta výpověď že nebyla pravoplatně usnesena a, kdyby i byla, že byla konsumována výpovědí uplatňovanou u okresního soudu v H. Mimo to namítli, že člen představenstva a jednatel žalujícího družstva Jan B. prohlásil jménem družstva Leopoldě K-ové, že žalovaným bude dán domovnický byt se závazkem, že jim nebude dána výpověď po dobu trvání ochrany nájem-

níků. To byly dvě nové námitky, nemající nic společného s námitkami uplatněnými v čas podáním ze dne 9. června 1927. Bylo o nich neprávem jednáno a nemohou býti podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Proto jsou také bezpředmětny vývody dovolání, které se na ně vztahují a nelze se jimi dále obírat.

Výtku rozporu se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) dovolání neprovádí podle zákona, protože nedoličuje, kterou rozhodnou skutečnost, odporující spisům, vzal odvolací soud za základ svého rozhodnutí. Vytýká, že odvolací soud vzal za prokázáno, že se žalující družstvo platně usneslo svými orgány na výpovědi žalovaných z bytu. Vývody k tomu připojenými vytýká, že odvolací soud nesprávně vyložil právní význam ustanovení stanov družstva. Než odvolací soud správně vyložil, že k pravoplatnému usnesení družstva, dáti žalovanému výpověď, nebylo potřeba souhlasu dozorčí rady, neboť nejde o žádný případ zmíněný v § 11 stanov, nýbrž o pouhé správní opatření představenstva podle § 6. Tím padají veškeré vývody dovolání uplatňované s hlediska rozporu rozsudku se spisy i nesprávného právního posouzení věci ohledně toho, že výpověď žalovaným nebyla žalujícím družstvem platně usnesena a že následkem toho výpověď není platná.

Čís. 8147.

Ve sporech podle §§ 35 a 37 ex. ř. jest určiti hodnotu předmětu rozepře podle § 57 j. n.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, Rv I 915/28.)

Žalobě o zrušení exekuce procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Žaloba, by prohlášena byla za nepřipustnou exekuce vedená žalovanou stranou proti Marii K-ové k vydobytí vykonatelné pohledávky 900 Kč na svršky uvedené v zájemním protokole okresního soudu v Trutnově ze dne 20. června 1927, byla omezena na šicí stroj, uvedený tam pod pol. 3. Ve sporech podle §§ 35 a 37 ex. ř. jest vyměřiti hodnotu sporného předmětu podle § 57 j. n. (plen. usnesení ze dne 17. listopadu 1915 pres. 386, jud. 242 sb. 1674). Rozhodnou jest tedy výše vymáhané pohledávky nebo, má-li předmět zástavy hodnotu menší, jeho hodnota. Zabavený šicí stroj byl odhadnut dle zájemného protokolu na 300 Kč a žalobce důsledně ocenil v žalobě hodnotu sporu na 300 Kč. Jde tu tedy podle §§ 488, 453 druhý odstavec c. ř. s. o věc nepatrnou. Ve věcech nepatrných není podle § 502 c. ř. s. dalšího opravného prostředku proti rozhodnutí odvolacího soudu. Bylo tedy dovolání odmítnouti jako nepřipustné již v první stolici.